

CATALUNYA

ORGAN DE LA LLAR DEL COMBATENT CATALA MADRID

REDACCIO * ADMINISTRACIO * SERRANO 123 * TELF. 63423

EDITORIAL

El Dr. Negrín, en nom del Govern d'unió nacional, Govern de tots els espanyols, s'ha dirigit a soldats i treballadors, quan la situació militar travessava uns moments de veritable gravetat.

La seva confiança en la victòria s'ha manifestat ara amb més energia que mai. Té confiança en la victòria perquè té confiança en el poble. «Ni en la vida ni en la guerra es no pot triomfar sense fe. La fe crea i sotmet. No és possible l'èxit en la lluita si, abans de començar la contesa, ja s'està pensant en la derrota i preparant la retirada.» Qui en els moments greus perd la confiança, és que no coneix ni la capacitat del poble ni la de la seva joventut. Es que el Govern no pot mobilitzar més homes? Es que la reraguarda no pot treballar més i millor? Es que ja totes les dones estan incorporades al treball? Es que la unitat ja és prou ferma? Es que el nostre Exèrcit no pot ja superar-se? Es que la situació internacional no pot millorar? Es que cada espanyol, cada català, cada jove, fa ja tot el que pot?

Hem de contemplar la nostra història, la de Catalunya, les gestes del nostre poble. Mirar l'esforç gegantí de Catalunya quan l'enemic trencava el front d'Aragó i volia prendre Barcelona. Tot Catalunya i al seu davant la joventut, sabé fer els esforços necessaris per aconseguir la consigna del President Companys: CADA HOME, UN GEGANT; CADA CATALA, UN HOME. Amb un braó admirable, tenia la voluntat, amb ànim puixant i decidit, sabé resistir i rivalitzar en heroisme amb els altres pobles d'Espanya.

Resistir era i segueix essent obrir el pas a la victòria. Resistir és la consigna de tots. Resistir i capacitar-se; estudiar la tècnica militar. En l'Exèrcit no hi cap el descans, sinó el temps per a preparar-se els soldats, caps, oficials i comissaris. Estudiar, posar tots llurs coneixements a disposició de la Pàtria. Qui, tenint capacitat, no sap aprofitar el temps, fa un acte de sabotatge contra l'Exèrcit i contra la causa.

Escoles per als Comanaments, interès màxim dins l'Exèrcit per tal de promoure una nova oficialitat. Cada soldat fermament interessat per a ocupar cada dia un lloc de més responsabilitat. Emulació dins l'Exèrcit per a tenir els millors quadres de Comanaments.

Fortificar, és una altra condició per a la resistència. Els pics i les pales són tan importants com els llusells. Tot Espanya una trinxera i cada trinxera una tomba per als invasors.

Armament. L'Exèrcit tindrà armament, i cada dia millor. Però, no n'hi ha prou amb tenir-lo; ans cal aprofitar-lo. S'ha de conèixer el seu funcionament. Qui no té cura de l'armament, produeix un dany de gravetat a la nostra causa. El qui crema el motor del seu camió o no neteja el fusell, no és un digne defensor de la Pàtria. El temps s'ha d'aprofitar.

Luitem per la independència nacional d'Espanya i per la garantia de les llibertats de Catalunya. Si per això no fos, no foren necessaris més sacrificis ni caldria vessar més sang. Una ona d'heroic patriotisme ha d'inundar el nostre Exèrcit. En el cor de cada soldat català un odi pregon a l'invasor. El record de Catalunya, de la terra on hem nascut, on hem crescut, on es troben els nostres pares, les nostres companyes i les nostres promeses, on han nascut tants patriotes de totes les èpoques, ha d'ésser el que millor ens estimuli a la resistència d'avui i a l'atac de demà.

No ens deixarem arrabassar la nostra terra! Ha estat nostra, és nostra i sempre serà nostra!

EXPOSICIO DE LA LLAR

Cada dia es va rebent a la «LLAR» nou i més material destinat a l'Exposició que es celebrarà dins pocs dies.

Però cal, encara, rebre'n més. Cal que cap Unitat on hi hagin catalans no deixi d'estar-hi representada.

Totes les Unitats de l'Exèrcit del Centre tenen un lloc on exposar els seus treballs culturals, literaris, artístics, etc.

No deixeu d'enviar la vostra aportació a l'Exposició de la «LLAR DEL COMBATENT CATALA». Envieu-nos els vostres dibuixos, els vostres murals, els vostres cartells, articles, poemes, revistes, treballs en fusta escultures; en fi, tot allò que creieu digne d'ésser exposat a la nostra «LLAR».

Tot aquest material ha d'estar a la «LLAR» abans del dia 30.

L'aportació de les Unitats a l'EXPOSICIO de la LLAR serà el fidel reflex del seu nivell cultural, militar i polític.

43 DIVISIO

Magnífica gesta, heroic compartament, el d'aquesta Divisió, portat a terme en els Pireneus, en resistir prop de dos mesos les brutals envestides del Exèrcit invasors; dignes successors dels nostres avantpassats que, en històrics moments, com els de Sagunt i Numància, sentiren en el més íntim de la seva ànima l'amor a la llibertat i al progrés de la Pàtria.

Intèrprets exemplars de la tan encertada consigna de la resistència del nostre cap del Govern, Dr. Negrín.

Resistir és vèncer! A costa de tots els sacrificis, amb tota la dignitat i orgull d'espanyols, res més que espanyols sentir-nos, ens basta per a igualar l'heroica resistència de la 43 Divisió i barrar el pas al feixisme invasor.

Es aquest l'únic exemple de la capacitat fesistent del poble espanyol? No! En el transcurs d'aquesta guerra cruenta, en què el feixisme italo-alemany ha posat a prova l'amor a la independència dels espanyols, tenim un sens fi de comparacions: la resistència de Madrid, Guadalajara, la no meys heroica resistència d'en Valentí González a Terol, i moltes altres. Aquesta és la més palpitant prova de la predisposició del poble espanyol.

Resistint-lo el destruïrem, i al mateix temps que ens haurem lliurat d'una vida ignominiosa, tindrem la satisfacció d'haver lliurat Europa d'una guerra que sembla imminent, i haver assenyalat una vegada més el camí propi dels pobles que

estimen la seva personalitat i abans d'ésser esclaus prefereixen morir lluitant.

La 43 Divisió seguirà, de retorn de França, amb braó, la lluita, fins a assolir la victòria final.

SEGUIM L'EXEMPLE DE LA 43 DIVISIO!

Escola Popular de Guerra

Acaba de publicar-se una nova convocatòria per a l'ingrés a l'Escola Popular de Guerra. Cada dia que passa és més necessari enfortir el nostre Exèrcit amb nous i capacitats comanaments. La nostra joventut ha d'aportar cada vegada més alumnes a l'Escola de Guerra i capacitar-se per tal de convertir-se en una Oficialitat jove i vigorosa que contribueixi, amb la seva preparació tècnica, a fer del nostre un Exèrcit invencible.

Combatent català! Tu, que per la tradició cultural del nostre poble, ets capaç de poder-te transformar en un comandador eficient, tens ara una oportunitat de poder arribar a ésser-ho. Ingressa a l'Escola de Guerra. La LLAR et facilitarà totes les dades que necessitis. Escriu-nos i et direm el que cal fer.

J O V E S COMBATENTS CATALANS! CAPACITEU-VOS PER A LES N O V E S PROMOCIONS DE QUADRES DE COMANAMENT ! INGRESSEU A LES ESCOLES DE GUERRA !

Batallons de voluntaris. La joventut en marxa. Cada moviment és un pas més cap a la total alliberació de la Pàtria. Els voluntaris sabran repetir la gesta de 1808. Com aleshores, l'invasor de la nostra terra haurà de sucumbir davant l'empenta dels nostres voluntaris.

Pas ferm i el cap enlaire. La mirada fila endavant, en un esdevenidor davant l'empremta dels nostre voluntaris.

Els catalans del Centre saludem els batallons Rafael de Casanova, del Bruc i tots els altres d'heroics voluntaris.

Ayuntamiento de Madrid

RECORDANT la HISTORIA de Catalunya

INDÍBIL I MANDONI

Els primers que arribaren a Catalunya, després dels grecs, foren els cartaginesos, provinents de l'Àfrica, i, un xic més tard, els romans, provinents d'Itàlia. Com era d'esperar, es promogué entre ells una lluita aferrissada per tal de veure qui en seria l'amo. Els cartaginesos foren vençuts i foragitats. Els romans hi restaren.

Els indígenes, però, no volien sotmetre's a la dominació estrangera, i es revoltaren diverses vegades contra els romans.

Per llur bravesa, en lluitar contra els invasors romans, sobresortiren els habitants de Lleida i les seves rodalies; els quals estaven comanats per dos prínceps molt valents i decidits: Indíbil i Mandoni. Foren aquests dos braus lluitadors els principals artífexs de la defensa de la llibertat de la nostra terra.

Les forces eren desiguals; per tal com Roma era considerada com el poble més poderós del món, aleshores. L'únic bagatge amb què els ibers acudiren a la lluita, fou llur valentia. Però aqueixa excel·lent qualitat era contrarrestada per la seva pobrissalla i manca d'organització; i, de la mateixa manera que Cartago, poderosa i rica, havia sucumbit enfront els romans, els ibers foren vençuts per Roma en diverses ocasions.

En una de les topades sangonents d'ambdues forces, Indíbil fou occís per una traïdora sageta que li traspasà el pit. La seva mort produí el desbaratament del seu exèrcit. Llevat de Mandoni, que es mantingué ferm intentant refer el coratge i la cohesió dels seus homes, els ibers empergueren una desbandada. Vista la inutilitat dels seus esforços, desesperat, després d'apurar encara braument la lluita, Mandoni decideix seguir els fugitius; la qual cosa el salvà d'una mort segura.

Els romans, vencedors, amenacen punir cruelment les tribus indígenes, si no els lliuren llur capítost; la qual cosa fa esferir els ibers, els quals, en un moment dèbil, lliuren Mandoni als invasors.

Per tal d'espantar els indígenes, els romans condemnen Mandoni a una fi molt més trista que la del seu company: la crucifixió.

Malgrat que en diverses ocasions, les tribus del nostre país s'anaren sublevant contra els estrangers que invadien el nostre sòl, ara l'una, ara l'altra, foren sotmeses al poder de Roma.

Roma els imposà la seva civilització. Sota el seu domini, s'incrementà l'agricultura i el comerç. Als romans d'aquella època es deu la construcció de bon nombre de ponts, carreteres, aqüeductes, temples, monuments commemoratius i altres obres artístiques que admirem encara avui; encara que algunes d'elles han estat criminalment destruïdes, en el curs de aqueixa guerra, pels descendents de l'Imperi Romà, en nom de la civilització i de la cultura.

Tarragona—Tarraco—, màxim exponent de bellesa de la Península, fou escollida com a capital d'una vasta província romana; la Tarraconense. Aquesta depenia directament de l'emperador. I és per aital motiu que, més d'una vegada, haureu sentit parlar de Tarragona imperial. També els romans ens introduïren llur idioma, el llatí; el qual, en barrejar-se amb els llenguatges parlats a la nostra terra, engendrà la nostra llengua: la catalana.

Comentant aquest episodi, veiem que la història únicament s'hi repeteix parcialment. El general traïdor Franco, impotent per a plantar cara al poble que ell pretén amordassar, cridà auxili als seus únics possibles amics: els països dictatorials, que converteixen el ciutadà que, esferit, actua sota la coacció de la barra de ferro que l'amenaça constantment, en un autòmat. Alemanya i Itàlia no feren el sord a la petició de Franco. Enviaren tropes i material bèl·lic als espanyols que se sublevaren. Arribats a Espanya els italians i alemanys, s'adonen que el territori és una bona presa que pot satisfer llurs ambicions. I, a semblança del que ocorregué entre els cartaginesos i romans quan invadiren Catalunya, l'any 200 a. C., comença una lluita intestina que ve a agreujar la ja existent entre els falangistes, requetés i monàrquics que integren, junt amb italians i alemanys, el conglomerat de què es compon l'exèrcit enemic. La lluita intestina segueix i, poc a poc, va agafant proporcions que esveren Franco i els seus aliats. Degut a l'heterogeneïtat de què es compon la facció, no era d'esperar altra cosa. Com no ens farà gens estrany que, potser aviat, la lluita intestina produeixi la putrefacció total i immediata descomposició dels òrgans vitals dels exèrcits enemics; la qual cosa avançarà el triomf de la llibertat i de la Justícia, ço és, el de la República Democràtica.

Creiem no opinar a priori, i confiem que aquests fets esdevindran a no trigar gaire.

P. C. A.

La LLAR DEL COMBATENT CATALÀ A MADRID ofereix als combatents catalans del Centre dos nous serveis: Guardarropa i encàrrecs. Els soldats catalans que ens envien llur roba d'hivern poden estar segurs que serà acuradament guardada durant tota la temporada d'estiu. De la mateixa manera les cotes que rebem dels combatents catalans demanant-nos que ens ocupem de comprar la roba, paper, plomes, etc., seran ateses, en la mesura de les possibilitats, encarregant-se la LLAR d'efectuar les esmentades compres, que podran ésser liquidades per gir postal anticipat o bé en segells de correu, presentant la LLAR, per la seva banda, les factures corresponents.

La LLAR s'ha creat per tal de subvenir a les necessitats dels combatents catalans del Centre: utilitzen els seus serveis.

Correspondència

PERE BRILS, 9.ª Divisió.—Rebut donatiu. Se l'enviarà NOVA CATALUNYA.

CANDID BLANCH, M. C. 99 Bda.—Rebuda contestació a la nostra. Ells llibres catalans els enviarem tot seguit que els tinguem al nostre poder.

MILICIA DE LA CULTURA, 542 Blló.—Quin material escolar et manca? Gestionarem per proporcionar-te'l.

JOSEP CERA, 34 Bda., 134 Blló.—Esperem rebre el gir per comprar material cultural. Llibres catalans ara, no en tenim; tot seguit que en tinguem us en proporcionarem. Has rebut el 5.e n.º de NOVA CATALUNYA?

— Per què llegeixes la premsa de l'any passat?
— I ara! Si és la d'avui!
— Però, no veus que parla del Comitè de No Intervenció?

COMBATENT CATALÀ: Escriu a la "LLAR". Escriu força i digues-nos els teus desigs i les teves impressions o aspiracions. Nosaltres volem saber les teves necessitats i opinions per tal de poder-les complaure.

ESPANYA I EL MOMENT INTERNACIONAL

Sembla que aquell platonisme anglès que condemnava els atacs aeris a poblacions civils, pels víctimes innocents que produïen, ha pres ja un realisme punyent després dels continus atacs als vaixells del gran Imperi.

Chamberlain i el seu Consell han pres una determinació: nomenar una comissió neutral a fi de descobrir als avions culpables d'agressions. Quelcom així, com les mides preses seriosament el mar.

No és la qualitat de les adhesions a la fórmula el que ens conveng, ni la pròpia fórmula, sinó que és en el moment en què és feta i qui l'ha inspirada. I no és tampoc que ens alegri la determinació del govern anglès, per quan no és un acte de justícia o de mera simpatia vers l'Espanya, sinó una posició de defensa. Les agressions no preocuparien i no determinarien a un acció el Govern anglès, si no fossin vaixells de la seva bandera els atacats. Ara ja és evident l'acte premeditat al poder anglès. Els Estats totalitaris volen atreure's pel terror l'amistat anglesa que per altra banda, és lògic suposar-la positiva, si tenim en compte les sinuositats vel·litoses de Chamberlain, o millor, la feble decisió per enfrontar-se amb els fets. I és que avui Anglaterra ha deixat trossos de la seva potencialitat; d'aquella potencialitat diplomàtica que la féu sobirana en els mars i directora en la terra.

Anglaterra pot, encara, rectificant el seu camí, ésser la primera nació europea. El retorn a la seva forma el deurà exclusivament a l'Espanya republicana que, amb la seva fermesa ha desfet el mite de la força de les armes feixistes. Si les dues nacions s'estellen davant una part de la veritable Espanya, què no farà davant la força de les nacions democràtiques?

També una nova forma de resistència econòmica obliga Anglaterra a actuar energicament. Si no el Govern són les entitats econòmiques les que es neguen a tractar amb Alemanya si aquesta no accepta els compromisos esdevinguts de l'anexió austríaca. Actiu sí, passiu no. Aquesta és una nova fórmula de «chantage». Es pot creure que Alemanya hagi estat enganyada? No sabia perfectament l'esllanguiment de la vida econòmica de la nació austríaca, a la qual no havia pogut ajudar en mantes ocasions quan hi fou requerida.

La Premsa alemanya segueix atacant sobtadament, sempre que un petit motiu dona lloc a voltes sense ell, tot quan pugui ésser un debilitament de l'eix París-Londres. I és simptomàtic que els atacs més cruentos han estat dirigits a Anglaterra i no a França. D'aquesta no poden esperar-ne res; i en canvi sí molt de la fluctuant orientació actual anglesa.

Veieu, doncs, com actua la diplomàcia feixista. Atacs de força, agressions per aire i mar, jocs baixos financers que facin blaus a l'economia; i un cert desprestigi diplomàtic.

L'altra determinació interessantíssima és la del Govern francès de defensa del seu territori. No una protesta més o menys seriosa que no ultrapassa mai el llinar diplomàtic, sinó una actitud ferma, resolta, és el que cal. Una actuació enèrgica i de la mateixa mercaderia que la que serveixen els avions feixistes. Una tupida xarxa de foc antiaeri que impideixi els crims vergonyans i traïdorencs i la persecució per escuadretes de caça, la qual no ha de limitar-se al cel francès, sinó que ha de continuar a l'espanyol, si, una vegada realitzat el bombardeig, enfilen vers terrenys ibèrics o al mar, per tal de defugir la identificació. Perseguir l'avió culpable fins allà on aterri. Que prengui el govern francès una resolució així i que l'executi, i s'hauran acabat d'una vegada aqueixos vols pirates, com s'acabà la traïció als vaixells mercants al Mediterrani, després de Nyons.

Catalans de destrucció

Cada dia que passa, els braus lluitadors de la República realitzen noves gestes que demostrin el que és capaç de realitzar un Exèrcit proveït d'un elevat grau d'heroisme col·lectiu. Cada dia que passa, a cada nova gesta dels nostres soldats, el nostre Exèrcit va prenent noves experiències que el reforcen, i es van essenciant nous mitjans eficaços de lluita contra l'invasor.

Els heroics guerrillers del nostre Exèrcit del Sud ens demostraren, fa pocs dies, l'eficàcia en la nostra lluita, dels Batallons de Destrucció, grups de combatents disciplinats que s'infiltra al camp enemic i que, ajudats per la Infanteria, infligixen als invasors enormes pèrdues d'homes i material, alhora que faciliten la tasca de les altres armes del nostre Exèrcit.

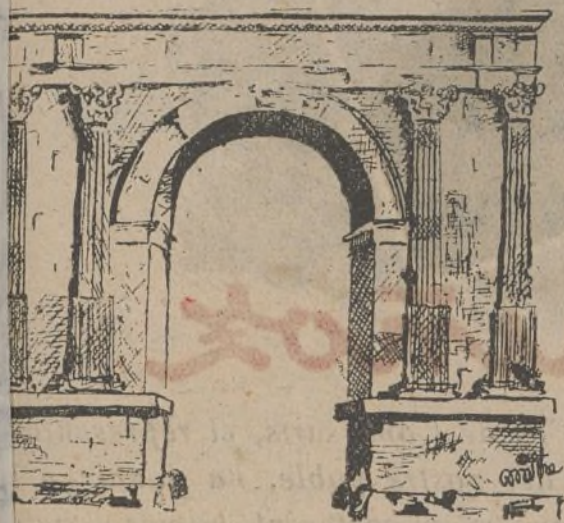
Cal fomentar i desenvolupar aquests Batallons de Destrucció. A través de totes les guerres que Espanya ha mantingut per la seva independència, s'ha vist amb quina facilitat s'adapta el caràcter espanyol al tipus de «guerrilles». Cal incrementar i ajudar aquesta modalitat en el nostre Exèrcit. Batallons de Destrucció disciplinats que actuïn d'acord amb els plans preparats pel Comanament; que siguin ajudats en la seva tasca per la resta de les armes de l'Exèrcit.

A cap Unitat de l'Exèrcit de la República no ha de mancar-li el seu corresponent Batalló de Destruccions. La bona actuació dels «guerrillers» és una de les armes més eficaços per crebantar la moral enemiga i aixecar la pròpia.

Ací, al Centre, els combatents catalans han d'ésser els més fermes iniciadors del nous Batallons de «guerrillers»: En ells els soldats catalans podran demostrar com són dignes hereus dels heroics patriotes de la nostra terra.

DOBLES Catalunya

TARRAGONA

Tarragona, una de les quatre províncies que constitueixen el Principat de Catalunya, està inclosa dins la III vegueria i forma part de la comarca del Tarragonès. En estallar la revolució, Tarragona comptava amb 31.412 habitants. La seva extensió territorial es calcula en 6.490 quilòmetres quadrats. De les 49 províncies que integraven la Península Ibèrica, únicament 13 tenien una major densitat de la que té Tarragona. D'acord amb el que publica la Direcció Hidrogràfica, la ciutat imperial, junt amb l'ex-província, comprèn, entre el riu Cènia, al Sud, i el Foix, al Nord, una extensió de 224 quilòmetres de costa sinuosa; on, a part de diversos recers per a determinats vents i de ports naturals, com el dels Alfaques, es troba el port artificial de Tarragona, amb una profunditat variable, segons el dragatge.

La part artística de la ciutat tarragonina és ben remarcable. Ella ens mostra les petjades dels diversos pobladors que tingué. Com a més sobresortint, cal esmentar la catedral, situada en un dels punts més alts de la ciutat, on hom arriba remuntant una gran escalinata. Com les que no s'acabaren a darreries del segle XV i principis del XVI, la catedral de Tarragona restà incompleta en el seu exterior. En conjunt, hom hi adverteix una barreja de l'estil romà amb el bizantí, àrab i gòtic; la qual cosa fa d'ella un monument originalíssim.

En el seu interior hi ha el sepulcre que conté les despulles del rei Jaume el Conqueridor, a més d'una colla d'obres d'art d'un valor reconegut mundialment. També té Tarragona una muralla ciclòpia i una porta de la mateixa construcció—La Portella—, que són l'encant dels admiradors de les belleses arquitectòniques.

A les comarques tarragonines s'han explotat mines de plom, galena, coure, manganès, plata i altres riqueses; hi ha també diverses pedreres de marbre, alabastre i lloses de construcció. El sòl de Tarragona té una fertilitat exuberant. Tant el terreny de regadiu com el de secà produeixen abundor de fruits. La part de vinyes, cereals, i llavors, verdures i llegums i garrofers, han estat les més cultivades.

No està mancada Tarragona d'indústria. Té establiments fabrils a tots els nuclis d'importància, dedicats especialment a la fabricació de teixits de seda, de cotó, llana i fil, cintes, velluts i altres, curtits, sabó, pisa, aiguadents, licors, etc. A La Riba, existeixen importants fàbriques de paper. Cal esmentar, finalment, la incrementació de la pesca, la qual dóna vida a innombrables famílies tarragonines.

Sabem del cert que els romans passaren per Tarragona, on construïren sòlides edificacions, de gust refinat, que han estat respectades i àdhuc venerades per les generacions ulteriors. També sabem del cert que l'aviació italiana, actualment, bombardeja i destrueix l'obra del seu besavi. D'aquesta actitud, en deriven dues opinions: o és que, impotents per a conquerir-la, volen arrasar Tarragona, o bé és que volen fer desaparèixer els vestigis de la civilització romana que resten en peu a Catalunya, conservats amb tota cura pels seus habitants. Nosaltres, però, creiem més encertada la primera asseveració.

Tarragona sofreix suara, violentes fuetades dels enemics de la República. Els seus carrers són sovint regats amb sang innocent que brolla de les ferides que el criminal invasor obre en els corsos dels ciutadans tarragonins. Des del magnífic Balcó del Mediterrani, hom ha estat desposseït de la contemplació de les tranquils aigües de la nostra mar. Tot tornarà, però, al seu lloc i els combatents taragonins podran repatriar-se a llurs cases i gaudir, ben merescudament, de la pau beatífica de la Fidelíssima, Exemplar i Excel·lentíssima ciutat de Tarragona.

PENYAFORT

Suscripció pro NOVA CATALUNYA

COMBATENT CATALÀ:

Ja has contribuït a la suscripció pro NOVA CATALUNYA? El teu dòol, com el que puguin portar els teus companys, ens és necessari. És necessari a tu mateix puix que si no ajudes NOVA CATALUNYA, que és el teu periòdic, perdràs tota possibilitat de llegir l'única premsa catalana que es publica en el Front del Centre.

Ajuda NOVA CATALUNYA! El teu periòdic espera la teva contribució!

S'han rebut els següents donatius:

Suma anterior...	4.012,05
De José Vilà i Llodriguez...	25,—
De Joan Masferra...	50,—
D'Angel Bueso...	25,—
De Manuel Noguera...	25,—
De Pere Brils...	10,—
De Ramon Farrer...	5,—

Suma que segueix... 4.152,05

REBUDA ALS NOUS RECLUTES

Cada dia s'incorporen nous reclutes a les unitats. Ara són ja homes fets que han deixat les seves dones i fills per a venir a defensar la Pàtria.

Combatent català: Ja has posat cura a rebre bé els nous reclutes que s'incorporen a la teua Unitat? Pensa que ja ha passat el temps dels «quintos» i de les «quintades» pròpies d'un règim podrit, i que al nostre Exèrcit sols hi ha homes al servei del poble per la defensa d'un mateix ideal: la llibertat de la nostra terra.

Rep bé els reclutes, combatent català. Procura que no sorgeixin conflictes entre tu i ells, ni discòrdies de partit, ni discòrdies de tipus idiomàtic o nacional. Procura ésser comprensiu i suplir, per la teua

part, les incomprendions que els nous reclutes puguin tenir. Si de Catalunya o del nostre idioma es parla, no empris mai fets ni paraules que puguin portar a situacions violentes; explicat'ls què és Catalunya, què significa la lluita que sosté el poble espanyol i el poble català i fes que el recluta sigui un fervent aïmant de les llibertats de tots els pobles d'Espanya.

L'organització de festivals de confraternització amb els nous reclutes, en el transcurs dels quals es refermi la unitat catalano-castellana, contribuirà a l'enfortiment del nostre Exèrcit Popular.

CATALANS! Feu que les vostres Penyes d'Amics de la LLAR organitzin actes de confraternització amb els reclutes no catalans. Ajudeu-los a aixecar la seva moral i així fareu de la vostra una Unitat compacta on no es coneguin les dissensions ni les discòrdies.

CATALANS

La Llar del Combatent Català ha estat creada a Madrid per nosaltres i per a nosaltres; per a tots els catalans que ens trobem desplaçats de la nostra Pàtria, disposats a vessar la sang que calgui per la defensa de les nostres llibertats.

Per tant, hem d'ésser nosaltres els qui hem d'ajudar en tot i per tot aqueixa llar nostra, al redós de la qual ens trobem sempre estretament egermanats tots els compatriotes.

Cal que la llar nostra estigui d'acord amb la importància de què gaudeix. És convenient que tots els combatents catalans s'associïn i li prestin el seu ajut moral i material, sense reserves. S'imposa la formació, a les respectives unitats, de les ja conegudes penyes d'amics de la llar propulsores del fidel compliment de les ordres dels caps militars del seu sector i encoratjadores de la perfecta unió entre tots els germans de Catalunya, amb contacte els de la resta de la Península.

Per a la formació d'aquestes penyes, cal que tots els xicotets s'adrecin a la Secretaria d'Organització i informin del nombre de catalans que hi ha a la unitat, com també del dia que tots es poden reunir per a concretar la formació de la penya. A aqueixa reunió hi assistirà sempre un representant de la Comissió de la Llar.

Cap català no pot deixar d'ésser soci de la seva llar.

Cap unitat de l'exèrcit on hi hagi catalans, no pot estar mancada de la corresponent penya d'Amics de la Llar.

PENYES D'AMICS DE LA LLAR: ATENCIÓ

La Llar ha establert un servei especial, que tindrà cura de tots aquells combatents catalans del Front del Centre que no tenen noves de llurs familiars per tal que en puguin rebre, i d'aquesta manera es preocuparà de fer-les-hi arribar. Per tant, els companys que desitgin tenir noves dels seus familiars, companys, etc., han de dirigir detalladament les senyes i altres detalls a la Llar del Combatent Català, Serrano, 123, Madrid.

AJUT ALS CREADORS DE LES PENYES

Cal que totes les Penyes comuniquin seguidament a la Secretaria d'Organització de la Llar, els treballs realitzats des del període de formació i que mencionin també, quines són les dificultats amb què topen pel bon desenvolupament de la penya. Cal, així mateix, que indiquin quin és el material que els precisa per a seguir endavant en les tasques en pro de Catalunya i de la República.

Volem la teua opinió vers NOVA CATALUNYA. Escriu-nos, fent-nos les indicacions que el semblen oportunes: les seccions que t'agraden, les que voldries suprimir, les que afegiries, el format i compaginació, el repartiment, etc.; nosaltres recollirem les opinions de tots i modificarem el nostre òrgan segons les aspiracions dels combatents catalans.

«La unitat de Catalunya i la resta d'Espanya és sota el signe de la República. Si un revés de la guerra ha separat geogràficament la nostra regió de la resta de l'Espanya lleial, en canvi ha aconseguit que la nostra unitat espiritual sigui encara més forta que no ha estat fins ara».

Ben cert que Franco no es podia esperar un resultat tan catastròfic. El mar s'oferia als feixistes com a punt final de la lluita. I ha anat de ben poc que no passés així. Però amb la victòria nostra, i, naturalment, no és pas aquest l'acabament que somniaven els de l'altra banda.

I és que amb dos anys que ens tenen al davant encara no han tingut temps de conèixer-nos. Ells no creuen en la nostra facilitat de reacció. No poden capir que un poble que sofreix derrotes tingui cada dia més força i es mostri, cada dia que passa, més unit i potent.

Què hi fareu si som així? Vosaltres anar fent venir italians; nosaltres anar-los eliminant. Els vostres cavallers de l'aire seguint la baixesa pràctica del bombardeig de poblacions pacífiques; nosaltres recollint les víctimes d'entre les runes, amb un gest de dolor serè i una llum d'esperança enmig de les llàgrimes ardents.

Sabeu quin és el secret? Us el direm: Sentim la lluita, enteneu?, i tenim la fe necessària en la victòria. No som rastelleres de gent enganyada com les que pul·lulen pel tros d'Espanya que heu robat. Som un poble conscient que avança compacte pel camí de la llibertat.

El govern crida llesves. Els homes deixen llurs llocs de treball i es disposen a empuñar les armes que faran fugir l'enemic. Les fàbriques però, no resten buides. Les màquines són dirigides per

unes mans, més fines que abans, però igualment atentes a rendir millor treball i millor producció. Catalunya viu la guerra, i no parcialment, sinó d'una forma completa, total. Se'n van els homes cap al front? Resten les dones catalanes aptes, senzilles, amb l'íntim desig de suplir eficaçment l'absència dels companys.

Dones catalanes! Esperits oberts a la lluita que sosté el poble ibèric. Sabem quina és la vostra aportació a la guerra. Valorem exactament el vostre esforç. Us admirem en els moments difícils, com abans us havíem admirat en els moments de joia.

L'atac era sobre Barcelona. Ales negres ombrejaven el camí de cada dia. Però no pogueren avançar. Ara no és com abans. Els terrats tenen bateries i els feixistes no passen. Es veuen impotents i tenen una reacció que està molt d'acord amb llurs sentiments.

No podem fer mal a Barcelona? Doncs cerquem un lloc on hi hagi força gent. Giren cua i en ésser a l'alçada de Mongat tomben cap a Granollers. Allí descarreguen, i anoten en la llarga llista d'heroïcitat una altra destrucció. Granollers, nova ciutat víctima de la barbàrie. «Clavé», «Prim», «Pi i Margal», «Francesc Layret», carrers plens de llum i de pau. No coneixien el pes del «numen de Franco». El vostre cel clar no s'havia extremat amb el batre d'ales dels avions pirates. Heu adquirit una experiència—una trista experiència—i d'ella sortirà el ferm convenciment que només hi ha un camí: el que assenyalen amb llurs fusells els soldats republicans que s'acosten cada dia més a la victòria definitiva.

JOAN D'ESPÍ

"Lluitem o no per la independència d'Espanya? Ah! Si així no fos, ni un segon més de guerra, ni una gota més de sang".

(Dr. Negrin)

Qui no coneix aquest nom que s'ha fet popular en la nostra lluita contra el feixisme? El comandant cap de la 33 Divisió n'Eduard Medrano i Rivas, militar conscient, antifeixista autèntic, va posar-se desde el primer moment de la sedició a disposició del Govern de la República. Ni un sol instant va dubtar de quin era el seu deure.

Les seves gestes per terres d'Aragó, són un exponent de la seva capacitat i intel·ligència. Més de vint pobles foren conquerits a l'enemic per les forces comandades pel que avui ocupa per mèrits propis, per lleialtat i per valor, el Comanament de la 33 Divisió.

Ell fou i és la seva ànima. Hi ha sens dubte en ell un sentiment d'orgull, de joia, en sentir-se estimat pels soldats, la majoria catalans, que avui formen en les rengleres de l'Exèrcit Popular. Medrano és per a ells, un símbol; és la condensació de l'energia, de la personalitat indiscutible, del Cap Militar intel·ligent que els ha de dur a la victòria.

En un parlament que féu a forces de la 136 Brigada, els recordava que ell, madrileny, havia vingut a Castella, amb una Divisió de catalans, per a defensar-la, i que els seus catalans avançarien quan se'ls ho ordenés; però que mai no retrocedirien fins a vèncer o morir.

I els catalans de la 33 Divisió, catalans de l'Exèrcit del Centre, es senten representats en aquesta lluita aferrissada, a mort, per aquest Cap que és Medrano, senzill, franc, valent; i con ell, diuen, fermes, decidits, que mentre resti un català de la 33 Divisió en peu, l'enemic serà vençut. S'han fet seu des del primer dia de trinxera —un any ja porten per terres de l'Alcàrria—, el crit ardit dels defensors de Madrid. No passaran! I no passaran!!

Comandant Medrano... Catalunya a Castella... Catalans a l'Alcàrria... Llibertats que ens volen ésser arrabassades... Espanya...

Com pot passar el feixisme?

Catalunya, una de les més riques regions d'Espanya, ha estat sempre la capdavantera del moviment obrer a la nostra Pàtria. La història és pròdiga en fets que enalteixen la voluntat ferma i indestructible dels catalans en les lluites en què tan sovint foren malmeses i trossejades les més íntimes aspiracions de què han estat posseïts i que ells reclamaven com un dret que ningú no els podia negar.

La sublevació militar del 19 de juliol, dirigida pel capitalisme contra el proletariat espanyol, no podia reeixir en cap concepte, puix que aquest havia de reaccionar forçosament amb energia, i en particular les regions autònomes, en perill el més sagrat de la seva existència: la pròpia llibertat.

D'aquest aixecament feixista naixeren les Milícies, aquelles Milícies que no podem oblidar mai, plenes de voluntat, de valor; i aquelles Columnes de voluntaris ardits, entre les que destacà en els fronts d'Aragó, la del Capità Medrano. Més de vint pobles conquistaren a l'enemic, sobresortint la presa de Siétamo, sense que mai no haguessin retrocedit davant els atacs facciosos.

Amb la formació del gloriós Exèrcit Popular, a Catalunya, el Comandant Medrano ascendí per la seva magnífica actuació, formà la 3.ª Divisió de la Generalitat de Catalunya, amb soldats incorporats de les lleves cridades pel Govern de la República, i que més tard es convertí en la 33 Divisió.

Aquest mes fa un any que la 33 Divisió sortia de Catalunya cap a Andalusia, ont quedà la 139 Brigada, que ha escrit també pels fronts del Sud, pàgines glòries, dirigint-se cap al front de l'Alcàrria, amb les 136 i 138 Brigades, perquè la actuació de les quals ha estat ben remarcable.

La poca activitat del front no fou obstacle als soldats es capacitessin políticament i militar, seguint les instruccions que rebien dels Comissaris i Caps militars, però els soldats catalans no havien encara pogut demostrar la seva vàlua.

El 10 de febrer, l'enemic va posar a dura prova els combatents de la 33. «VERTICE SIERRA», posició avançada que domina amplament el camp facciós, era la presa cobejada. Llançà damunt les trinxeres milers d'obusos; atacà fortament amb gran profusió de material i homes; cinc Batallons i forces mores es llançaren contra els parapets, defensats tan sols per una Companyia de la 136 Brigada, però s'estavellaren davant l'heroica resistència que se'ls oposà. Per quatre vegades intentaren l'assalt, però les quatre hagueren de fugir desordenadament, deixant arreu infinitat de baixes. I desistiren de tornar-hi, davant el coratge dels catalans, dels que estimen Espanya lliure i que defensen aquestes terres castellanes, perquè defensen igualment la llibertat de Catalunya.

I si la 136 Brigada pogué demostrar son caratge, no menys ho féu la 138, en el contraatac contra les posicions que les forces lleials conquistaren a l'enemic a primers d'abril per terres de Guadalajara.

Cerro Rojo, Cerro Blanco, La Mocasilla, Puntal del Abéjar, Lastras i altres posicions foren defensades estoicament, amb heroisme i fortaleza, pesi que els contraatacs enemics duraren quatre dies. A pit descobert, fermes en els seus llocs, resistiren les escames i ni un sol home es mogué ni reculà un pas. I el feixisme sentí frenades una vegada més, les seves ambicions, i abandonà centenars de morts, mossegant la terra a que els obligà la voluntat dels soldats de la República.

La 136 Brigada ha rebut ja, en premi de la seva gesta, una bandera oferta pel cap del Cos d'Exèrcit Tinent Coronel Ciprià Mera, amb l'assistència del Comissari del mateix cos i del Cap de l'Exèrcit del Centre i Caps i Comissaris de les diverses Divisions d'aquest Exèrcit, i la 138 Brigada la rebrà dintre de poc, oferta pel Comissari del Cos d'Exèrcit i en justa correspondència a la seva actuació.

I aquestes Brigades de la 33 Divisió, guiades per l'experta intel·ligència i capacitat del seus Caps polítics i militars, aplegades sota les banderes llurs, seran un bell exponent de la capacitat i disciplina del poble espanyol.

Un record als qui ajudaren a la seva formació i que ocuparen en distintes dates la responsabilitat del Comissariat de la Divisió, en Josep Barberà i Josep Robusté, actual Sub-comissari general de l'Exèrcit de Terra, els quals amb la seva fermesa de caràcter coadjuvaren en l'obra magnífica de consecució per a la República d'una Divisió model.

Ens arriba una notícia. «Paris.—A la Rochelle desembarcaren el divendres setanta catalans, procedents de Centre Amèrica, que es proposen ingressar en les files republicanes espanyoles.»

La notícia és simple, però clara i encloïu un enorme contingut. Els catalans de més enllà de l'Atlàntic veuen com la nostra Pàtria es troba envaïda i es disposen, també, a defensar-la.

Juntament amb els Batallons del Bruc, aquests setanta voluntaris catalans, que, abandonant tots els seus interessos d'Amèrica vénen a defensar la terra en perill, ens demostrem com s'ha acomplert la consigna del nostre President Companys: «Cada home un gegant, cada català un home. Catalunya no està sola. Al cor de tots els catalans, encara que estiguin lluny de la nostra terra, s'ha encès una flama inextingible d'odi a l'invasor.»

Saludem els voluntaris catalans d'Amèrica, en la seguretat que no serà aquesta la primera expedició. Ells tornaran allà quan la nostra terra estigui lliure d'invasors, nosaltres no tornarem a Catalunya sinó portem la victòria a la punta de les nostres baionetes.

El Cos de Comissaris, el representant genuí del nostre poble, ha donat en la lluita que estem sostenint, homes el valor dels quals en la història del proletariat espanyol, és innegablement remarcable.

Els Partits Polítics i les Organitzacions Sindicals, compregueren immediatament la necessitat imperiosa que els nostres combatents, sentissin prop seu l'escalf i la vitalitat del nostre poble. Els millors homes foren posats a disposició del Govern. Hom endevinava aquest desig de la massa obrera espanyola en armes, ansiosa de coneixements, de cultura i de formar-se políticament, per fer-se digne dels ideals que defensa.

El Comissari Delegat de Guerra de la 33 Divisió, en Bartolomé Muñoz i Lliso, forjat en les lluites socials, capacitat i un gran antifeixista, ha sabut, des del primer instant de la revolta, quin era el seu lloc en la nostra lluita d'alliberació, davant la invasió italo-germana del territori espanyol.

Volgué, a partir del moment en què es féu càrrec del Comissariat de la 33 Divisió, compenetrar-se en un tot, al sentir dels catalans, que en constitueixen la base, i ben formar psicològicament. Prompte ha arribat a aconseguir-ho.

Muñoz, fill de Màlaga, la ciutat màrtir, modest i senzill, comprensiu i intel·ligent, és estimat per tots els soldats i molt particularment pels catalans, que han trobat en ell un magnífic exponent d'allò que ha ésser, per la seva significació i pel que històricament representa dins els nostre gloriós Exèrcit Regular, un Comissari disposat a dur-los a la victòria i amb ella a l'alliberament de l'Espanya sotmesa i a la reconquesta de les llibertats autònomes de què gaudí Catalunya, suara trossejades en una part d'ella, pel feixisme destructor.

Mai no s'havien vist tan agermanades, ni tan compreses com ara ho són, totes les regions espanyoles, que lluiten juntes contra el feixisme internacional, sota la bandera de la Llibertat i de la Justícia.

La 33 Divisió s'ha fet seva la frase històrica de l'alferes major de Barcelona en caure ferit Rafael de Casanova: "Que davant meu ningú no es refiri, puix que vèncer o morir és el que ens toca".